

דער בעלזער קוזאל

ממענינה הנובע של בעלזא מבית 'מערכת תורות בעלזא' גליון לז' פרשת בלק י"א תמוז תש"פ

ממעניני הפרשה

יקרבו את התרועה המקווה של מלך המשיח.

כ"ק מרן אדמו"ר מהר"ם מבילגורייא זי"ע – ראש השנה

צדיקים סופן שלוה – לאחר שהתגברו על יצר הרע, רשעים סופן יסורין – כי יקשה עליהם מאוד לשנות דרכם

רע שכב כארי וכלביא מי יקימנו מברכיך ברוך ואורריך ארוך (בלק כד, ט).

בפרשת תולדות (כו, כט) כתוב, שיצחק אבינו בירך את יעקב אבינו "ארריך ארוך ומברכיך ברוך", ומפרש רש"י: "ארריך ארוך ומברכיך ברוך", ובבלעם הוא אומר 'מברכיך ברוך וארריך ארוך', הצדיקים תחלתם יסורים וסופן שלוה, ואורריהם ומצעריהם קודמים למברכיהם, לפיכך יצחק הקדים קללת אוררים לברכת מברכים, והרשעים תחלתן שלוה וסופן יסורין, לפיכך בלעם הקדים ברכה לקללה".

וביאר כ"ק זקני (מרן אדמו"ר מהר"ד) ז"ל הכונה בדברי רש"י, "הצדיקים תחילתם יסורין", פירוש, הצדיקים תחילת עבודתם עולה להם בקושי בעמל וביגיעה רבה, כי עליהם להתגבר ולעמוד איתן כנגד היצר הרע הנלחם בהם, "וסופן שלוה", שאחר שזכו לסיוע מהשי"ת להתגבר על יצרם, להזדכך להיטהר ולהתקדש, אזי "סופן שלוה". מה שאין כן "הרשעים תחלתן שלוה", שמאחר שהם הולכים בדרך שהיצר הרע מורה להם, הכל מתנהל אצלם למישרין, כי אין היצר הרע צריך להילחם בהם, אולם "וסופן יסורין", שכאשר הם מזדקנים ורואים שלא הלכו בדרך הטוב ורוצים לשנות את דרכם, אזי יקשה עליהם מאד להיטיב דרכיהם ולחזור בהם ממעשיהם, כי מי שהוא רגיל ושקוע בטינופת, יקשה עליו מאד להיחלץ ממנו ולשנות דרכיו, ואמנם לעולם אין מאוחר לשוב בתשובה, אלא שיעלה להם הדבר ביסורים גדולים. קביעות שיעור לזמן החורף – אור ליום ג' לך תשס"ה

"מי מנה עפר יעקב" – ענווה ושפלות הרוח, "כלביא יקום וכארי יתנשא" – גאווה דקדושה

מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל... הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא (בלק כג, י; כד).

הנה, יהודי צריך להחזיק בשפלות רוח ובגאווה דקדושה גם יחד. מצד אחד עליו להיות שבור בקרבו לשברי שברים, ומצד שני לפעמים עליו להתחזק ולהתרומם בקרבו בדברים הנוגעים לכבוד שמים ולכבוד התורה. ענין זה מצינו ביעקב אבינו ע"ה, כי השם יעקב מורה על שפלות רוח, שהוא אותיות 'י' עקב, ואילו השם ישראל מורה על גאווה דקדושה, שהוא נוטריקון 'לי ראש'. והיינו כאמור, שלפעמים מוטל על איש ישראל להחזיק עצמו בענוה ובשפלות הרוח, ולפעמים עליו להתחזק ולהתרומם בקרבו. כי לפעמים מסית היצר הרע את האדם בזה שהוא מגביה את רוחו, ולפעמים בזה שהוא משפיל את רוחו, ותמיד צריך האדם להתגבר עליו בכל האופנים ולעשות את ההיפך ממה שמנסה היצר הרע להסיתו.

בזה יש לפרש הכתוב "מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל... הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה", שמצד אחד "מי מנה עפר יעקב", שבני ישראל מחזיקים את עצמם בענוה ובשפלות בבחינת "עפר יעקב", ומצד שני "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא", כלביא יקום וכארי יתנשא, שלפעמים כשברצונם להעפיל למדרגה רמה ולהשיג איזו חכמה בקדושה, הרי הם מתחזקים ומתנשאים, "כלביא יקום וכארי יתנשא".

לדוד מזמור טיש תשע"ג

"ותרועת מלך בו" – על ידי חיבה וריעות" בין בני ישראל יזכו ל"יבבות מלכא משיחא מיבבא ביניהון"

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו (בלק כג, כא).

ברש"י, "ותרועת מלך בו", לשון חיבה ורעות", ובתרגום יונתן "ויבבות מלכא משיחא מייבבא ביניהון".

ויש לומר הרמז בזה, כי ידוע שגאולת ישראל תלויה באחדותם, כי הגלות היא בסיבת פירוד הלבבות ושנאת חנם (יומא ט, א), וזה שתרגם יונתן בפסוק "ותרועת מלך בו" "ויבבות מלכא משיחא מיבבא ביניהון", לרמז, שעל ידי "תרועת מלך בו" שהוא "לשון חיבה וריעות", יזכו לזה ש"יבבות מלכא משיחא מיבבא ביניהון", כי תרועת מלך המשיח תלויה ברעות שבין בני ישראל, ועל ידי הרעות והאחדות בין בני ישראל

הודעה נחוצה לכל מגויי 'מערכת בעלזא'!

לצערינו אירעה תקלה טכנית חמורה במערכת המיילים, שחסמה זמנית את כתובת המייל הותיקה שלנו, ולפיכך פתחנו תיבת מייל חדשה admin@belzinfo.org.

על כל המגויים להירשם מחדש כדי להמשיך לקבל את התורות והעדכונים תמידין כסדרן.

ההרשמה בטופס הדיגיטלי:

<https://bit.ly/belzinfo-org>

בין המצרים

"כל רודפיה השיגוה בין המצרים" – תשוקת השי"ת אל בני ישראל בזמני הסתר מעוררת את תשוקת בני ישראל אל השי"ת

עומדים אנו לפני ימי בין המצרים, שעליהם המליץ הרבי ר' בער זי"ע ("עבודת ישראל" פרשת מסעי ד"ה וכבר הקדים לנו) את הכתוב (איכה א, ג) "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" ("דהיינו, כל מי שרודף להמליך את הבורא יוכל להשיג יותר דוקא בימים אלו בין המצרים").

והגם שנראה שרק הימים הנוראים, שבתות וימים טובים, הם שעת הכושר לשוב אל השי"ת שאז נמשך הלב להשי"ת, ואילו ימי בין המצרים הם ימים נמוכים וזמן של התרחקות מהשי"ת, אולם באמת אין זה כן, אלא "כל רודפיה השיגוה בין המצרים" דייקא בזמנים הללו.

ואמנם בזמן שבית המקדש היה קיים היתה השתוקקות רבונה של עולם אל בני ישראל והשתוקקות בני ישראל אל רבוננו של עולם בתכלית השלימות ובאתגליא, עד שהיה הדבר נראה בחוש ובמוחש לכל אחד ואחד, מכל מקום אפילו בזמן הזה ש"החושך יכסה ארץ" (ישעיה ס, ב), וחשכות ועלטה שוררת בעולם, ומה גם שהימים ימי בין המצרים, הנה דייקא בזמני הסתר כביכול משתוקק רבוננו של עולם אל בני ישראל, וכמים פנים לפנים משתוקקים בני ישראל אל רבוננו של עולם.

ואדרבה דוקא בעת כזאת שנראה כאילו אנו מרוחקים מהשי"ת, אזי בסתר גדולה ההשתוקקות כמו בזמנים הנעלים, כיון שכאשר הבן קרוב אל אביו אין האב משתוקק ומתגעגע אליו כל כך, שהרי הוא קרוב אליו, מה שאין כן כאשר הבן רחוק מאד מאביו אזי גדולה השתוקקות וגעגועי האב אל בנו והוא יושב ומצפה אימתי יבוא בנו אצלו, כמילא הן אמנם שישנם זמנים נעלים כשבתות וימים טובים וימים נוראים, מכל מקום דייקא בזמן בין המצרים משתוקק השי"ת ומתגעגע אל בני ישראל, ויושב ומצפה אימתי ישובו אליו ית'.

זהו הענין אשר "כל רודפיה השיגוה בין המצרים", כי דייקא ימי בין המצרים, דייקא זמני הסתר, הם זמנים נעלים מאוד, ומה שרבוננו של עולם נראה לנו מרחוק, כמו שכתוב (תהלים י, א) "למה ה' תעמוד ברחוק תעלים לעתות בצרה", זהו רק דמיון ורק נראה כך, אולם לאמתו של דבר עצם קיומם ומעמדם של בני ישראל בגלות, הוא סימן שרבוננו של עולם קרוב אל בני ישראל בכל הזמנים, ואיננו מתרחק מעמנו לרגע אחד, ואדרבה בימי בין המצרים ההשתוקקות והגעגועים הם ביתר שאת ויתר עוז.

וכמו שכתוב (תהלים קלט, ח) "אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך", פירוש, "אם אסק שמים", אם אתעלה למדרגה נעלית, אזי "שם אתה", ואזכה להידבק בהשי"ת, אולם גם אם "אציעה שאול", אם אפול לשאול תחתית ואתרחק מאד ח"ו, הנה כל זה הוא רק בחיצוניות, אולם בפנימיות גם שם "הנך", שגם שם השי"ת קרוב אלי מאוד (עי' "אמרי קדוש השלם" מהרה"ק מסטרעליסק זי"ע, ליקוטים אות יד), כי השתוקקות רבש"ע אל בן שהתרחק גדולה ומרובה יותר מאשר אל בן הקרוב אליו.

פרשת בלק – סעודה היום – שמיני עצרת תשס"א

פרק ה'

"הוי עז כנמר" – כלפי פורקי עול, "עז פנים לגהינום" – כי כלפי יראי ה' צריך להתבונן בשפלות עצמו

כתב הטור אורח חיים סימן א', "יהודה בן תימא אומר, הוי עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים" (אבות פרק ה משנה כ), פרט ארבעה דברים בעבודת הבורא יתברך, והתחיל בעז כנמר, לפי שהוא כלל גדול בעבודת הבורא יתברך, לפי שפעמים אדם חפץ לעשות מצוה ונמנע מלעשותה מפני בני אדם שמלעיגין עליו, ועל כן הזהיר שתעזו פניך כנגד המלעיגין ואל תמנע מלעשות המצוה."

ולכאורה יש להבין איך אמר יהודה בן תימא "הוי עז כנמר", הלא הוא עצמו אומר בהמשך המשנה: "עז פנים לגהינום ובושת פנים לגן עדן". והתירוץ הוא, שאמנם בינו לבין קונו וכן בינו לבין יראי ה', צריך האדם להתבונן בשפלות עצמו, ועל זה אמר יהודה בן תימא "עז פנים לגהינום ובושת פנים לגן עדן", אך כאשר הוא יוצא לרחובה של עיר ומהלך בין גויים או פורקי עול, אזי צריך האדם להיות "עז כנמר", כי בלי עוזות לא יוכל לעמוד נגדם.

קביעות שיעור לזמן החורף – אור ליום ג' פרשת לך תשס"ה

על ידי הלוחות שניות שצריכים לחזור על הלימוד הפך בה והפך בה' והלימוד היא בצער ולפום צערא אנרא' זוכים למעלת 'מקום שבעלי תשובה עומדים'

איתא בגמרא (עירובין נד, א) "אלמלי לא נשתברו לוחות הראשונות לא נשתכחה תורה מישראל", וברש"י: "על ידי הלוחות היתה תורה חקוקה לישראל מהשתכח מהן עולמית".

והיינו, כי כאשר נתן השי"ת לבני ישראל את הלוחות הראשונות, נתנן להם כפי מדרגתם בעת ההיא, מדרגת צדיקים גמורים, ואילו כשנתן להם את הלוחות השניות, נתנן כפי מדרגתם בעת ההיא, מדרגת בעלי תשובה. והנה כשהיו בני ישראל במדרגת צדיקים גמורים היו לומדים את התורה ולא היו שוכחים, ואילו כשהיו במדרגת בעלי תשובה היו שוכחים מה שלמדו.

והנה לכאורה אי שכתח הלימוד היא ברכה גדולה מאד, אולם לאמתו של דבר דייקא על ידי שנפלו בני ישראל ממדרגתם זו והחלו לשכוח את התורה, הוכרחו לעסוק בתורה יומם ולילה. ונמצא, שכיון שהיו בני ישראל במדרגת בעלי תשובה הוכרחו להתדבק בתורה בעוז ותעצומות, ולעמול בה מתוך צער, בבחינת מה ששנינו (אבות פרק ה משנה כב - כג) "בן בג אומר, הפך בה והפך בה דכלא בה, ובה תחזי, וסיב ובלה בה, ומנה לא תזוע, שאין לך מדה טובה הימנה. בן הא הא אומר, לפום צערא אגרא", וזכו להתעלות למדרגה נעלית שעליה אמרו חז"ל (ברכות לד, ב) "במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד", ולכל זה זכו דייקא על ידי שבירת הלוחות.

סעודה היום – שמיני עצרת תשס"א

הפסוק (בשלה טו, א) "אז ישיר משה", "מיום שברא הקדוש ברוך הוא את העולם ועד שעמדו ישראל על הים, לא מצינו אדם שאמר שירה להקדוש ברוך הוא אלא ישראל. ברא אדם הראשון ולא אמר שירה, הציל אברהם מכבשן האש ולא אמר שירה, יצחק מן המאכלת ולא אמר שירה, יעקב מן המלאך ומן עשו ולא אמר שירה, כיון שבאו ישראל לים ונקרע להם הים, מיד אמרו שירה".

ודקדק כ"ק זקני (מרו אדמו"ר מהרי"ד) ז"ל מהו הענין שהאבות הקדושים לא אמרו שירה להקדוש ברוך הוא, וביאר כ"ק זקני ז"ל, כי מבואר בגמרא (ברכות כה, א), שאמירת שירה צריכה להיות בטהרת הגוף וטהרת הנפש, ואילו האבות הקדושים ברוב ענוותנותם ושפלות רוחם לא החזיקו עצמם שיש בכוחם לומר שירה במדרגה זו. "עד שבאו ישראל לים, ונקרע להם הים", ובשעת קריעת ים סוף נעשה פרסום שמו ואלקותו יתברך בכל העולם, והוכרחו בני ישראל לומר שירה, כי אילו לא היו אומרים שירה, היו אומות העולם תמהים איך יתכן שהשי"ת עשה להם נסים כאלו ואילו הם אינם אומרים שירה, והיה נגרם מזה מיעוט כבוד שמים ח"ו (עכדה"ק).

ויש לבאר באופן נוסף, כי באמת גם האבות הקדושים התבוננו בניסים ונפלאות שעשה עמהם השי"ת, ברחמי וחסדיו שגמל להם, אולם לא היה בכוחם לומר שירה, לפי שאי אפשר לומר שירה על רוב הניסים והנפלאות שעושה השי"ת עמו בכל עת ובכל שעה, ערב ובוקר וצהרים. וכמו שאנו אומרים "אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, ולברך את שמך על אחת מאלף אלף אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות שעשית עם אבותינו ועמנו", לפי שלא שייך לומר שירה כל היום.

אמנם כאשר "מלפנים ממצרים גאלתנו ה' אלקינו ומבית עבדים פדיתנו", אזי הוכרחו בני ישראל לומר שירה על הנסים והנפלאות שעשה עמהם השי"ת, לפי שעל ידי נס קריעת ים סוף נעשה פרסום שמו ואלקותו יתברך בכל העולם, ואילו לא היו בני ישראל אומרים שירה, היו אומות העולם תמהים מדוע הם אינם אומרים שירה, והיה מיעוט כבוד שמים ח"ו.

הוא מה שאנו ממשיכים ואומרים, "על כן אברים שפלגת בנו, ורוח ונשמה שנפחת באפינו, ולשון אשר שמת בפינו, הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו", וכל כך למה, "כי כל פה לך יודה, וכל לשון לך תשבוע, וכל עין לך תצפה, וכל ברך לך תכרע וכל קומה לפניך לבד תשתחוה", פירוש, לפי שלא נעשה הנס לאדם יחיד, אלא לכל כלל ישראל, "מי ידמה לך ומי ישוה לך ומי יערך לך, הא-ל הגדול הגבור והנורא, א-ל עליון, קונה ברחמי שמים וארץ", ולכן "נהללך ונשבחך ונפארך ונברך את שם קדשך, 'ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו".

ליל הסדר תשס"ח; תש"ע

"אין אנחנו מספיקים להודות" - מרוב הניסים, "ואל תמשנו ה' אלקינו לנצח... הן הם יודו ויברכו וכו'" - כאשר מבקשים על העתיד מוכרחים לומר שירה על העבר

צריך להבין הכוונה בנוסח "נשמת", כי תחילה אומרים: "ואילו פינו מלא שירה כים ולשונינו רנה כהמון גליו... אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו", ואילו אחר כך אומרים: "על כן אברים שפלגת בנו ורוח ונשמה שנפחת באפינו... הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו", ולכאורה הדברים סותרים את עצמם, שתחילה אומרים "ואילו פינו מלא שירה כים... אין אנחנו מספיקים להודות", ואילו אחר כך אומרים "על כן אברים שפלגת בנו... הן הם יודו", הרי שיש בכוחנו להודות להשי"ת.

והתירוץ הוא, שאמנם כאשר רוצה אדם לומר שירה על העבר, אכן "אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו", שמרוב חסדי ה' וטובותיו אין בכוחנו להודות לו ולהללו, אולם בשעה שמבקשים אל השי"ת גם על העתיד, אזי כן ניתן לומר שירה.

הוא מה שאנו אומרים: "ואילו פינו מלא שירה כים ולשונינו רנה כהמון גליו, אין אנחנו מספיקים להודות לך", כי מרוב חסדים וטובות אין בכוחנו לומר לפניו שירה, אמנם כאשר אנו אומרים "עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך", ואנו מתפללים על העתיד "ואל תמשנו ה' אלקנו לנצח", שגם בעתיד ייטיב לנו השי"ת, אזי מוכרחים אנו כבר לומר שירה, ו"על כן אברים שפלגת בנו ויברכו וישבחו ויפארו".

ליל הסדר תשס"ד

מרוב ניסיו ונפלאותיו יתברך איננו מספיקים להודות, אולם כיון שנעשה גם לכלל ישראל אנו מוכרחים להודות

ואילו פינו מלא שירה כים, ולשונינו רנה כהמון גליו, אין אנחנו מספיקים להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, ולברך את שמך על אחת מאלף אלף אלפים ורבי רבבות פעמים הטובות שעשית עם אבותינו ועמנו. מלפנים ממצרים גאלתנו ה' אלקינו ומבית עבדים פדיתנו, על כן אברים שפלגת בנו, ורוח ונשמה שנפחת באפינו, ולשון אשר שמת בפינו, הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו וירוממו ויעריצו ויקדישו וימליכו את שמך מלכנו.

ולכאורה הדברים סותרים את עצמם, שתחילה אומרים "ואילו פינו מלא שירה כים... אין אנחנו מספיקים להודות", ואילו אחר כך אומרים "על כן אברים שפלגת בנו... הן הם יודו", הרי שיש בכוחנו להודות להשי"ת.

ויש לפרש, כי ידוע מה דאיתא במדרש (שמות רבה בשלה כג, ד) על

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת המערכת

הרב שלמה קופמן שליט"א - ברקלין
לרגל השמחה השדויה במעונו
בהולדת נכדו למז"ט

הרב משה שזומנפלד שליט"א - ברקלין
לרגל השמחה השדויה במעונו
בהכנס בנו יוסף נ"ו לעול תורה ומצוות
למז"ט

הרב אהרן פרידמן שליט"א - אנטווערפן
לרגל השמחות השדוים במעונו
בהכנס בנו מיכאל אליעזר נ"ו לעול תומ"צ
בנישואי בתו תחי למז"ט ובשעתומ"צ

שבת קיד - קב

"שהוא חכמה ואינה מלאכה" - בני ישראל נחרדים מקול השופר אף על פי שיודעים שעומדים לתקוע

כתב הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ג הלכה ד): "אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב, רמז יש בו, כלומר עורו ישנים משנתכם" וכו'.

הנה מה שהשופר מעורר חרדה בלבו של אדם, הוא מפורש בפסוק (עמוס ג, 1): "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו". אמנם ענין זה שייך רק באופן שבפתע פתאום יתקע שופר בעיר, שאז טבע השופר לעורר חרדה, מה שאין כן תקיעת שופר בראש השנה, שתוקעים בקביעות בכל שנה ושנה ויודעים מקודם מתי יתקעו, אין זה מעורר חרדה בטבעו, אולם אף על פי כן נופל פחד ורעדה על כל איש ישראל על ידי תקיעת שופר בראש השנה.

וזה הרמז במה דאיתא בגמרא (שבת קיד, ב; קלא, ב; ראש השנה כט, ב) שבשבת מותר לתקוע בשופר, "שהיא חכמה ואינה מלאכה", כי "חכמה" ראשי תיבות: "חילו מלפניו כל הארץ" (דברי הימים א' טז, ל), שאף על פי שבני ישראל תוקעים בשופר בכל שנה ושנה והם יודעים שעומדים לתקוע בשופר, מכל מקום חיל ורעדה יאחזון על ידי תקיעת שופר בראש השנה.

ליל א' דראש השנה שחל בשבת קודש תשס"ג
"נחלה בלי מצרים" - קדושת ארץ ישראל בכל מקום שהוא
וקדושת שבת בלי שיעור ונבול

איתא בגמרא (שבת ק"ח, א): "כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים, לא כאברהם ולא כיצחק, אלא כיעקב, שכתוב בו (ויצא כה, יד): 'ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה ונברכו בך כל משפחות האדמה'". יש לפרש הכוונה, שהמענג את השבת זוכה לקדושת ארץ ישראל בכל מקום שהוא, שזאת היא בחינת קדושת יעקב אבינו, וזהו "כל המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים".

באופן נוסף יש לומר, כי איתא בגמרא (שבת י, ב): "מתנה טובה יש לי בבית גנזי ואני מבקש ליתנה לישראל", והיינו, שבשבת קודש משפיע השי"ת הקדושה מלמעלה בבחינת מתנה, אמנם המענג את השבת הריהו זוכה לעוד ועוד בלי שיעור וגבול, בבחינת "נחלה בלי מצרים", כעין "יום שכולו שבת" (ראה סנהדרין צו, א), וכדאיתא בספורנו על הפסוק (כי תשא לא, טז) "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת", "ושמרו בני ישראל את השבת", בעולם הזה, 'לעשות את השבת' ביום שכולו שבת".

סעודה א' שבת חול המועד אושפיזא דיעקב תשע"ב

ראש השנה ב, א - ד, א

"ראש השנה לאילן" - רמז לאדם שמעט התחזקות באמונת ה' היא תחילת פריחתו

שנינו במשנה (ראש השנה ב, א): "ארבעה ראשי שנים הם... באחד בשבט ראש השנה לאילן כדברי בית שמאי, בית הלל אומרים בחמשה עשר בו".

ויש לפרש בדרך רמז, כי בימות החורף האילנות יבשים ללא כל לחלוחית, ואילו בבוא חמשה עשר בשבט ניתן בהם שרף וחיות, והם נהפכים מבחינת מת לבחינת חי, ומתחילים להצמיח עלים ופרחים, עד שבהמשך הזמן הם מוציאים פירות, והאילנות מגיעים למילואם וטובם כראוי וכיאות.

וזהו רמז להאדם עץ השדה, שלכל אדם ישנם זמני עליה שבהם הוא מתעלה וזוכה להרחבת הדעת ועובד את השי"ת בהשגות נעלות, אולם אפילו כשאין האדם במוחין דגדלות אלא במוחין דקטנות, כגון שהוא בעת צרה ורוחו נשבר בקרבו ח"ו, הנה כאשר הוא עומד איתן באמונת ה' בשלימות, אזי אפילו שהשגותיו נמוכות ביותר, מכל מקום אל יפול לידי ייאוש, אלא יתחזק בקרבו, שהגם שהוא עתה במצב שפל, הנה ודאי יעזרהו השי"ת ויוציאו מאפילה לאור גדול, ויזכה לגדלות המוחין, להשגות והרחבת הדעת ולכל הגדולות ברוחניות ובגשמיות.

וזהו הכוונה שחמשה עשר בשבט הוא "ראש השנה לאילן", שאז הוא תחילת הפריחה, ואם יש באדם אפילו רק מעט לחלוחית, מעט חיות, דהיינו, שהוא מתחזק באמונה, אזי אפילו שהוא עומד בשפל המצב, במוחין דקטנות, יוכל להתחזק בכך שזהו רק דבר ארעי, והשי"ת יעזרהו שיזכה לגדלות המוחין ולהתעלות עד רום המעלות, ואדם המאמין בזה ובהיותו בקטנות המוחין הוא מתחזק ובוטח בה', הוא אכן זוכה לעזר השי"ת לצאת מקטנות המוחין ולזכות לגדלות המוחין.

חמשה עשר בשבט תשס"א

תודותינו וברכותינו נתונות לידידנו הנכבדים אשר נשאו את נדבת לבם להחזקת המערכת

<p>הרב אהרן שפיצר שליט"א - אנטווערפן לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו תחי' למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הרב אהרן (בר"א) שייף שליט"א - אשדוד לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו תחי' למז"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>הרב אברהם מרדכי קליין שליט"א - מונטריאול לדגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו הח' משה נ"ו למז"ט ובשעטומ"צ</p>
---	---	---